

DE HU-MANISCHE VERZEN REVISITED

Jan en alleman nemen doorgaans aan dat gedichten altijd rijmen, maar Hubert en zijn rare kompanen doen daar liever niet aan mee in hun (k)wartaalschrift 'Weirdo's'. Ik heb geprobeerd in hun idee mee te gaan, maar de ervaring leert me dat een gedicht toch leuker blijft als het rijmt. Het moet niet precies rijmen, als de uitgangsdanken maar een beetje overeenkomen, is het al goed voor mij. Voltijm, assonantie en acconsonantie gebruik ik naar believen door elkaar en ook de strofes geef ik vorm zoals mijn architecturale gen me ingeeft. Het resultaat kan soms verwarrend overkomen, maar enige inzet van de lezer is toch wel nodig om de diepere betekenis van een gedicht los te kunnen weken van het blad.

Kris Van Eygen werd geboren te Maaseik in 1980, studeerde voor Industrieel ingenieur aan de hogeschool van Hasselt en ging er na enkele omzwervingen wonen. Na 40 jaar informatie te hebben vergaard over allerlei communicatiemiddelen paast hij zijn verwoeven wetenschap toe om eigenzinnige verhalen te schrijven waarin hij levenservaringen op een gecamoufleerde wijze met de lezer deelt. Hij laat niet alleen zijn fantasie vrij, hij creëert ook glamourouze werelden met één penneestreek.

EYGEN^{kr}**-BOEKEN**

© www.eygen-boeken.be

KRIS VAN EYGEN

DE HU-MANISCHE VERZEN REVISITED

Kris
Van Eygen

DE HU-MANISCHE VERZEN
REVISITED

een huis in-druk

Kris Van Eygen © EYGEN-BOEKEN.be

Van Kris Van Eygen zijn verschenen:

Hoe ik drek nek (1995)

Race naar de maan (1997)

De spieders van Toil Darranjé (1998)

De minnaren van Bokrijk (1999)

Net toen de wereld verduisterde (1999)

Het 18-dagen ultimatum (2001)

De heer van Doeatstad (2002)

Meneer P en zijn Hollandse gezelschap (2004)

Waarom wij niet meer seriemoorden (2005)

De bende van de paars-groene mannen (2005)

De vereffenaar - De relikwieënverzamelaar (2006)

De anticipaat - De relikwieënverzamelaar (2007)

De deur van het eeuwige leven (2009)

De man met de sigaret (2010)

De wespenvangers van Tornac (2010)

Papa komt slapen wanneer de vogeltjes fluiten (2011)

De droene bliender (2013)

Winterhutje (2015)

Hemelsbreed: 10 jaar hekel-, treur- en kreupeldichten (2016)

Ik kom even op verhaal (2017)

De ten dode opgeschreven mensen (2019)

Vuurtoorn (2020)

Smalspoor onderonsjes: 30 jaar hekel-, treur- en kreupeldichten (2022)

Arme zielen, hun moordlust en het haar (2023)

De Hu-manische verzen revisited (2024)

Realisatie: 2024; eerste druk: juli 2025

Omslagillustratie: Kris Van Eygen

Redactie & foto auteur: Patricia Budenaerts

Uitgever: Kris Van Eygen © www.eygen-boeken.be

Zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever mag je niets uit deze uitgave verveelvoudigen en/of openbaar maken door middel van druk, elektronische drager of welke wijze dan ook. De auteur noch de uitgever kan aansprakelijkheid aanvaarden voor schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

DE HU-MANISCHE VERZEN REVISITED

12,5 jaar wereldwonden gedicht
(2012 - 2024)

door

KRIS
VAN EYGEN

*Hoe zij het ook draait of keert,
ik kom 'bald wieder' (snel terug) naar de 'heerd' (haard).*
Kris Van Eygen

2012

Veranderingen

Het lichtbundeltje wijst me de weg
in de onmetelijke zee van gewaarwordingen,
maar toch zou ik een walvis willen zijn
om naar het spiegeloppervlak te zwemmen.

Ik schrik van het vervormde beeld,
sla als antwoord een druppelfontein
en wens een mens te zijn
om door de zachte lucht te glijden.

Ik word gehypnotiseerd
door de oneindig flinkerende lichtspelen.
Waarom geen buitenaards wezen zijn
en naar de verre sterren reizen?

Het gedrocht in de ufo kijkt moedeloos
naar de pas ontdekte grauwe luchtbel.
Liefst zou hij op die planeet lopen
om hem van de ondergang te redden.

Mysterie

Zij meent dat ik de kleur
van haar mooie ogen niet ken
maar ik kan zelfs
haar radeloosheid voelen,
kijk mamma, zonder handen.

Haar zoeken zet
ingewikkelde raderen in beweging
en wanneer het dan zover is
voel ik de grond
onder mijn voeten wegzakken.

Het is ergens
daarbuiten.
Ik kan er niet
over zwijgen,
er is iets, iets fijn.

Iets dat de wereld
doet draaien,
dat het leven doet ontwaken,
dat de hemel doet openen,
en dat het *worden* doet *zijn*.

Terug naar school

Het bankje was te klein
maar ze hebben mij
een bureau gegeven
en zomaar twee
langzame pc's erbij.

De meester gaf elke dag
huiswerk mee
maar mijn baas
roept luid: *nu*,
en ik knik gedwee.

De rinkelende bel
deed de school toe
maar mijn vertrek
heeft geen belang
want ik ben het moe.

Het is altijd
dezelfde les,
alleen wou ik
nog eens lezen
als een jongen van 6.

Zzzzz, ooooo, nnnnn.
Zon,
maar
ik lees:
zoon.

Raar maar waar

Men beweert wel eens
dat iedereen anders is
maar er bestaan anderen
die dat nog meer zijn,
dat is niet goed
of dat is niet slecht,
dat is alleen beter.

Letters en lijnen,
begeleid met klank,
hebben eeuwige waarde,
dieper maar prettig gestoord,
ze hebben het bijna beet:
de zin van het leven,
en die ligt op onze lever.

We zullen de waarheid
nooit te pakken krijgen,
zoals: *vijvers zonder water,*
blijven dat vijvers?
Of: *mensen zonder begrip,*
zijn dat nog wel mensen?
Bijna zeker.

Verhoor mij

Schuin tegenover bidden ze maar heel even
ter nagedachtenis van de overlevenden.

Ik kan wel op tafel dansen
wanneer die oude mensen naar de kerk gaan
voor de mis van kwart voor zeven.

Een dorp verder bidden ze devoot
voor enkele overleden zwakke weggebruikers.

Ik race over het Kempens plateau
terwijl mijn lieve ouders blijven geloven
in het eeuwige leven na de dood.

Langs de kant van de weg bid ik verlegen
om liefde zonder grenzen tussen alle mensen.

Ik ben echter te laat gekomen
omdat iemand geen rekening hield
met de dienstregeling van de spoorwegen.

Ooit wil ik samen op een bank zitten
en trots onze spelende kinderen bekijken.

Zij en ik als Adam en Eva
opnieuw beginnen,
of kan ik me ook vergissen?

Jezeke

Mensen roepen allen
net gepast met Kerst:
hocus pocus pas,
en zie me nu
in mijn kribbe liggen,
de goede loebas.

Een peulschil zowaar,
door mijn lippen te tuiten
wil ik wel
een nieuw jaar
met bombarie
inluiden.

2013

Sakkerloot

Duizend kromme bananen!

Hou op met jaren sparen.

Het is allemaal iets

en niet niks.

Laat ze maar malen.

Hou op met de tijd te paaien,

want hij staat stil.

Blijf er niet naar staren,

laat de carrousel maar draaien.

Duizend ballonnen aan een garen!

Even Eden

Liefde is haar de zon laten spelen,
mij rondom verdragen,
tijdelijk bevrozen
en elkaar dan teder aanraken.

Trouwen is op een zwak moment
samen hete lucht als stoom uitblazen,
elkaar iets beloven
en daar niets voor terugvragen.

Leven is naar elkaar luisteren,
zich van alles en nog wat afvragen
maar vooral hoe het zou zijn
om 's werelds hoop te doen ontwaken.

Winterprik

De wereld verstopt zich
onder een wit deken,
maar grote mensen houden van
stoepen schoonvegen.

Kinderen vechten
in heuse sneeuwbaloorlogen,
de natuur wordt onrustig,
wil beginnen zogen.

Het ijs kraakt,
zet zich schrap,
ongeduldig om te kabbelen,
kabel, krak.

Wachtend
op de eerste lentestralen
die de kristallen
uiteen halen.

Valstrik

Vogels verbergen zich voor het spartelende kind
en mijn gevallen blad volgt de wil van de wind.
Voel me alleen met mijn hemelse ijver
terwijl een eend uitglijdt over de landingsvijver.

De wilgen treuren om mijn verloren jeugd
en goudgeel natuurschoon omringt mij, dat doet deugd.
Bijen zoemen in mijn brein, och god mijn kop,
en *out of the blue* aanhoor ik het elfde gebod.

Met rase schreden nadert de ijstijd
en dat zorgt voor grote problemen, geheid.
Daarom deze wijze raad voor jullie, gebroed:
wees niet karig met het zaaigoed.

Zonder handen

Als ik moest kiezen
uit twee kattige poesjes,
zes fladderende roodborstjes,
negen fokkende konijntjes
en twaalf bokkende geitjes
zou ik zonder twijfel passen.

Ik zou gaan voor
niet minder dan
vele jaren
met haar overwinteren
en wachten tot we
in de lente kunnen verkassen.

Doggybag

Met 10 denk ik niet na en riskeer mijn vel.

Met 20 zit ik op de top van een luchtbel.

Met 30 doe ik mijn werk om het even.

Met 40 waan ik me *halverwegen*.

Met 50 ben ik liever tuinier
en wandel met mijn hond Komhier.

Ik denk onthutst met 60:

was ik nog maar in de 20.

Met 70 verken ik andere landen,
want de 80 ligt in het verschiet.

Ik waan me even op hete stranden,
maar de 90 haal ik niet.

Tussen mijn geboorte en dood
ligt een stevige brug,
een van welzijn en nood.
Zo is het leven achter de rug.

Schoonja

Als zij in mijn ogen kijkt,
zie ik
haar
glimlach

waarin
elke verjaardag
op een heel jaar
lijkt.

Voor paal staan

De media roept:

seks moet,

doet je goed,

of ik ben gebuisd.

Welkom in poepland,

seks in clubverband,

facebookleuk

en onbesuisd.

Voortaan geen seks

maar respect en genegenheid

via mijn speelorgaan

doorgesluisd.

Hier strandt tijd

Denk niet
aan gisteren of morgen
maar wees gelukkig vandaag,
zonder zorgen.

Ook al verlopen
de jaren gedwee,
dein mee op het ritme
van de golvende zee.

Herrie

Verrek, alweer die buren
met hun boringen,
'k hou er niet van,
weg met psychiatrische storingen.

Alweer die stad
met haar werkluiden.
Alweer die neurobrabbels
die tegen mijn hersenpan stuiten.

*Nog gauw de vuilniszak buitensjouwen.
Goh, ik ben vergeten luiers te kopen.
Heb ik er wel van genoten?
Zou ze nog van mij houden?*

Weids

Immens groot is het heelal,
door mensen niet te overzien,
 fragiel als een bel,
 zo rond als een bal,
 enkel te begrijpen
door een geleerd man misschien.

De wereld is imposant,
moeilijk in woorden te vatten,
een pasfoto van de schepper,
 bekkentrekker,
alleen door een wijze geest
 een beetje te snappen.

In Search Of Nothing

(ISON International Scientific Optical Network)

Een vlinder zien ontpoppen is wonderbaar.
Een bij laat zich de nectar smaken,
mooi is het meisje dat ontwaakt.

Het is niet te geloven, maar het is waar!
De wereld hapt naar adem,
zet zich schrap voor wat komen gaat.

Godalmachtig, hoe is het daar?
Een ster valt uit de hemel,
hoop dat geen zonnevlam haar raakt.

2014

Schone Schijn

Mensen verliezen mensen in verval.

We helpen elkaar vergeten,
maar de bloem op het graf dan?

Druppels kaatsen licht overal.

Ik straal blijdschap uit,
en speel de stripheld die alles kan.

Vogels fluiten bij dageraad nogal.

Neem als avondmaal afscheid,
ben van elkaars schoonheid fan.

Gestoord

Onze gezichten morfen naar een onbekende soort
terwijl we suizen door een hemelpoort
naar toevluchtsoorden op verlaten planeten
waar we *koningen zonder land* heten.

Onze alarmkreten weerklinken
als radiogolven die tussen zonnen hinken.
Onze voorhoofden zijn gepareld,
we beven voor de koning van de onderwereld.

Onze aarde gaat te snel kapot,
laten we dus een nieuwe bouwen bovenop.
Geplet zijn we in de knuisten van tijd,
koning van de vergankelijkheid.

Open op zon- en regendagen

Als na de droeve winterdagen
het zonneken lacht als een schavuit,
dan moet ik mijn vreugde voortvertellen
en word ik een vogelken dat fluit.

Als op een vroeglijken lentedag
zing ik het van de daken en kweel,
het zonneken staat weer op vandaag,
en straalt als een kostbaar juweel.

Ruimtestof

Mensen zoeken levenslang
naar het ultieme geheim
en kijken vruchteloos uit
naar het land van hun dromen.

Mensen leven ontzettend kort,
kijken hopeloos toe
hoe alles komt en gaat,
en vallen als bladeren van bomen.

Als zij zich nu eens haasten
en de kaarsjes uitblazen,
dan zal ik de sterren
boven hun hoofden tellen.

Een scheet & acht knickers

Jaar na jaar maken wij
ons nestje klaar
als een getrouwd paar,
als vogels in mei.

Nu en dan zijn wij
gefrustreerd of machteloos,
al dra niet meer boos
en leggen een groot paasei.

Als de koningin van de nacht
breekt zij 's middags pas door
en beschijnt mij langs voor,
werpt alle negen en geeft acht.

Mensdom

Ik wil mensen linken,
desnoods om zichzelf te vinden.

Ik wil dat mensen uitzwermen,
al is het om elkaar te beschermen.

De buurman leert mij naïef te blijven
door de boom voor zijn deur te wijden.

Kilometers per uur

Rijwind voert lucht snel voorbij,
voel me vogelvrij.

Straal me flitsend van her
naar der.

Mijn snelheid sluit altijd kort,
vort.

Vaarwel Chaos

Stokoude vrouwen in hun rolstoelen
rijden langzaam terug naar het veilige rustoord.
Hun levensmoeë mannen haasten zich niet
in de hoop samen aan te komen bij de hemelpoort.

Kleine jongens roepen: *goedendag*,
maar hun grootouders beginnen zich te verdrieten.
Als zombies haspelen ze hun leven af
tot ze stilstaan om van het eeuwige leven te genieten.

Fotomanie

Leuk kiekje van mij, van haar,
van ons in zwembadactie.
We zorgen voor drama's,
thuis én op vakantie.

Maf afdrukje van haar, van mij,
van leuke mensen in de weer.
We houden van elkaars aroma's,
voor altijd en veel meer.

Zalig prentje van mij, van haar,
in Hasselt, Frankrijk of op de rotonde.
Wij knuffelen als zeldzame panda's,
het beste bewijs van onze Teddybeerliefde.

Drie in een

Nadat ik als gedreven verkondiger van een god
voor peis en vree heb gebeden,

als pijlvlugge boodschapper van een schepper
kunst en vliegwerk heb onderwezen

en als nederige onderdaan van mijn lieve heer
de hele wereld heb rond gesjeesd,

zal ik op een dag een opperwezen bedanken
voor de producten van mijn heilige geest.

Wā-foef

Al stampt ze tegen mijn kloten,
ik groet haar met mijn luid geblaf.

Al snauwt ze me voortdurend af,
ik hou van haar achterna te lopen.

Als ik geil ben, maar o zo trouw.
dan hou ik me als een hond koest.

Als zij me naar binnen roept,
dan kwispelstaart ik veel te gauw.

Zij & ik

Niet alles in het leven
is goud en glitter,
maar onze liefde
is als diamantgeschitter.

De roos spreekt van liefde,
de doorns staan voor pijn,
maar haar bladeren van hoop
zullen er altijd zijn.

2015

Paradox

Terwijl ik zo verouder
rijgen lichtjaren zich aaneen
en wint de aanhouder
met voorsprong op één been.

De dagelijkse zorgen blijven
en ik ben altijd in de weer
mijn schip om de tuin te leiden,
vermomd als een ijsbeer.

Terwijl de aarde de show steelt
reist de ruimte rond als een trein
en door diegene die dobbelspeelt
voel ik me heel en al klein.

Roer

Laat me inspireren
door wat ik drink,
ook de geur van het eten
kan me bespelen.

Ben tevreden
in wat ik zie en hoor,
ook in wat ik voel
niet te vergeten.

Ook al heb ik heimwee,
ik tuur in de verte,
beluister de ruis
en doe de rondedans mee.

Heb de neiging te denderen
in mijn zoektocht naar antwoorden,
zou zo graag goochelen
met de vragen van anderen.

Versterving

We zijn elkaar een beetje
uit het oog verloren
en weten van elkaar niet
hoe wij de tijd doden.

We herinneren ons zoveel
en vragen ons af: *waarom?*
En dan horen we plots de wind
tegen de bloem zeggen: *daarom.*

Rondedans

Zwieren ons in de rondte,
wanen ons in een gekkenhuis
en omwentelen de grote rotonde.

Zoals carrousel draaiers dolen
cirkelen we rond de hemelsferen
en keren de malle molen.

Terwijl de ruimte ons imponeert met zijn lustgaarde,
de maan wast en de zon voor niets opgaat
bestellen wij onze geliefden ter aarde.

Zo goed en zo kwaad als het gaat

De koude wind
plaatst me krek
in de poolvlakte
en een rauwe kraak
krijgt gestalte
in een draak
die ruikt
naar drek.

Het schelle geluid
van een haan die kraait
transporteert me
naar een andere tijd
en ik keel
alsof iets me openrijt,
nee, iemand
die me van de weg maait.

Het gelui
van de kerkklok
werpt me languit
in een mooi vergezicht
en ik merk hoe de bermlamp
de natuur oplicht,
terwijl de wereld
kient tot in de nok.

Manitoe

Moeders maken van een kleine hap
gegarandeerd een feestmaal
en verbinden voor hun gasten
aarde en hemel met een zonnestraal.

Moeders doen de regendans
door salto's te draaien
en zullen daarna zonder vaders
pirouetterend het gras afmaaien.

Mensen toch, het leven is een heel gedoe,
van de regen in de drop
zitten we zo weer in de zon
en danken we de god in onze kop.

A home without a cat is a house

Wij houden
van de *nederlandsche* taal
tussen Maas en Waal,
doen aan kunst en kitsch,
zijn proza en poëzie,
ik en mijn poezemie.

Wij staan geboekt
als leukste oom en tante,
kinderen zijn ons gesternte,
in de plooi en mooi,
man en vrouw,
trouw.

Wij puzzelen
stuk voor stuk,
doen niet graag te druk
over geleend of niet,
maken liever van ons huis
een knusse thuis.

Bijval

Bomen kalen,
bladeren in vrije val.
De regen helpt wel
even alles schoonwassen
en de modderpoelen vergassen.

Mensen sterven,
lijven ontbinden.
De overblijvers
zullen ons geheugen wissen,
en hen overmatig sussen.

Kaatsend licht
kromt de ruimte
opzienbarend.
Tranen biggelen,
maar de kinderen giechelen.

Vraag het maar aan Freud

Schaapjeswolken drijven
verlaten dromenland binnen,
het lijken wel ruimtetuigen,
niet te overwinnen.

De slang bombardeert me
met aardappelmeteoren
die op mijn slaapkoepel vallen
en mijn droom uitboren.

Donderslagen maken me wakker,
ik begin van kwaadheid te laaien
en zie nog net de dromendief
angst uit zijn hand zaaien.

Attractie

Bezop het tv-aanbod
en ik merk de getikte mens op,
bekijk het een avond
en ik kleef aan het plafond.

's Avonds laat geniet ik
van het testbeeld en de audioklik
omdat ik haar borsten herken,
haar zwart-witdenken, en zen.

Eindelijk bekent zij kleur
omdat ik haar met een regenboog opbeur,
en als onvoorwaardelijke blijk van trouw,
zegt ze: *zal ik tv spelen, enkel voor jou?*

Le mien et le tien

Zoveel jaren geleden
kwam ik de liefde tegen.
Nog steeds geniet ik van haar lach
en hoor ik Sebastiaan Bach.

Ik smelt van haar zonneshijn,
volg haar baan stipt en haarfijn,
voel me de man die wolken meet
en verruk haar, de vrouw die veel weet.

We drinken sap op een t'rasje
of gaan thuis lekker uit de bol.
Als sneeuw smelt ik voor haar zon
en bij regen is zij mijn jasje.

Als ik echt niet kan slapen
staar ik in de donk're nacht
en herken in de maan die lacht
mijn allerliefste baken.

Zij omkadert mijn leven,
houdt mij een spiegel voor
en vaart met mij door,
op hoop van zegen.

T'reur

In de hoofdstad kom ik vandaag beter niet,
wit-rood sluit het plaats delict af,
oorlog woedt met als resultaat:
bloed en rafelig vlees ertussen.

In een poging de oerknal te evenaren,
spat mijn wereld uit elkaar,
hanen vechten met als uitslag:
weggeblazen naastenliefde en judaskussen.

2016

Verloren moeite

Rillend koud buiten,
zo hoort het in de winter,
maar ondanks de terreur,
voel ik me lekker
warm vanbinnen.

Zalig is Kerst al jaren,
en met een beetje geluk
zal ik elk jaar
niet alleen vreedzaam zijn
maar ook bij zinnen.

Beeld Spraak

Wat ik hoor
in haar stem
maakt mij
ad rem.

Wat ik zie
in haar gezicht
bezielt
dit gedicht.

Pleziertocht

Ik zie het als een muur:
ervoor ben ik plezierig,
eenmaal erachter
en ik word oud en zuur.

Zij maakt met haar mondje
mijn wazige weg zuiver,
want zij ziet het helder:
zo klaar als een klontje.

Peis & vree

Druppels bloed laten patronen achter
als mensenlevens die rotten.
De tangen van de notenkraker
verbrijzelen mijn botten.

Woorden zeggen alles of niets.
Ik ben in de waan
dat heikele kwesties
en harde reacties samengaan.

Door onmacht aangeslagen,
begin ik te twifelen,
het enige wat me rest
is als een ezel giegagen.

Liebelei

(flirt, amourette)

Als kind gooide ik een steen
om hem te laten ketsen,
maar hij zonk meteen.
Om zijn tijd te doden
deed opa dat na,
en de steen wipte, o-lala.

Kind noch opa zijnde
misdraag ik mij als volwassene,
heb spijt van gemiste kansen,
doe het beste
om mooie herinneringen
aaneen te flansen.

Leve de betrekkingen,
het pleit is beslecht,
stop donquichotterie,
doe niets ondoordachts,
buiten echt
relatie.

Mijn laatste wil

Ik wens jou,
enthousiaste lezer,
bij elk nieuw blad
een tranerige lach.

Ik beloof jou,
beste gegevensdrager,
dat je bij elke stap
duizend bytes verplaatsen mag.

Ik vraag jou,
fervent taalliefhebber,
maak met woorden komaf,
want de zin geeft de doorslag.

Wereld Tele Visie

Voor de platte buis,
voel ik me thuis.
Elk onderwerp
zie ik haarscherp.

Van het aanbod
raak ik doodop.
's Mensen kijk ondermaans
maakt mij Spartaans.

Zacht is het testbeeld
dat continu speelt.
Zwart-wit in kleur laten lekken,
dat doet me schuimbekken.

De dromer droont

Ik zet mijn gele muts op
terwijl zij een rode zal dragen.
Zij lekt aan mijn likstok,
mengt oranjeroze suikertlagen.

Appels kleuren ons landschap groen
terwijl we ons spiegelen in het raam.
Ik geef haar een onverbiddelijke zoen
en zij schiet purper uit haar kraam.

Wij verscherpen ons zicht
met eigen creaties.
Wij doden onze tijd, ik dicht
vol abbreviaties.

Een tuig dat rondvliegt
bromt mee met onze Odyssee.
Een silhouet dat snort,
klieft onze speelruimte in twee.

Predik

Paard, hinnik!
Vogel, zing!
Ongelukkige, snik!
Zeg mijn ding.

Kikker, kwaak!
Muis, piep!
Wagen, kraak!
Klaag niet.

Zee, suis!
Mens, fluit!
Boom, ruis!
Zend me uit.

Jezusmina die bol zit zo vol

(*Met z'n allen op een bol* van Tol Hansse 1977)

De planeet is zo te zien vergeven
van intelligent leven,
nochtans gooien de stommen
verdomme naar elkaar met bommen.

Lelijke mensen, witte, zwarte en rooie
en ik ben godsamme de enige mooie.
Het zootje springt uit de band,
het tere planeetje schiet in brand.

Jezusmina, wat een handel,
ik zeg het nu, de groene parel
in de zwarte oceaan
gaat naar de maan.

Nou zeg, ik ben een eenvoudig mens,
met een simpele doodswens,
en op mijn graf
staat: *ik wou d'eraf*.

Mie and joe

Hoge bomen op een rij,
ontzag, maar niet lang.
Iemand groter dan mij
maakt me even bang.

Bemin ieder mens,
werk niet op zondagen,
eerbiedig elke mens zijn wens,
en draag mijn ouders op handen.

Respecteer elke sterveling,
gappen is uit den boze,
gedraag me niet zonderling
en sjoemel niet als een godloze.

Denk zuiver en rein,
blijf mijn eega trouw,
betreed niemands domein
want de politie lust me rauw.

Eerst hevige schrik en paniek,
maar dan leef ik weer op.
Een dikke eikel viel,
op mijn kale kop.

Aardig leventje

Neem het van mij aan,
vier je verjaardag
niet een jaar te vroeg
zoals ik dat heb gedaan.

Neem het van mij aan,
zo is de wet
van de altijddurende luchtigheid
van het bestaan:

*Je denkt,
altijd
één jaar jonger
dan je bent.*

2017

Koeieloei

Kristalhelder komt het aan:
stront aan de knikker.
Zo snel als het licht is dat signaal.

Dalmatiërs voelen we ons bijna,
wit met zwarte vlekken,
aan de lijn van Vrouwe Justitia.

De edelachtbare telt af,
hij schalt
zijn bulderende lach.

Mogen wij naar believe flippen
en als doofstomme blinden
op *tilt* springen.

Dar

Zit niet achter tralies,
beweeg in vier graden,
vlieg astronomisch snel
op honingachtige substanties.

Weersta nutteloos vertier
in een doolhof van raten,
brom me van hier naar daar
als een haastige pizzakoerier.

Neem waar als satelliet,
leef kort met veel seks,
dans links en rechts
en draai pierewiet.

Hoe vaak een gedicht het niet doet

Tweeduizend jaar geleden,

toen de wereld nog plat was
en mensen liepen in waterpas,
toen de tijd nog stil stond
en niemand dat erg vond,
toen geloofde ik nog in het kind,
een uitgang belovend uit dit labyrint.

Tweeduizend jaren later

ligt de wereld aan de afgrondrand
en smelt zij tot een lege armoehand.
Kan ik voor de toekomstmensen
de ultieme hoop wensen:
*MM, de dood van een oude martelaar,
over tweeduizend jaar?*

Broederschap van mensen

Ik tuur,
zwijgend,
schrijf over
's mensen wel en wee.

Ik zoek
antwoorden,
ook op vragen van anderen,
mijn lievelingsidee.

Kurk

(EYGEN-BOEKEN 2012-2017)

Sturp,
turk.

Burp,
snurk.

Krach Boem Bang

Haar glimlach buigt
onder verdrinkende ogen.
Ik snoep van haar schoonheid,
muziek in de oren.

Met lege armen
omhels ik haar als broze aarde.
Om te blijven ademen
is haar wezen voldoende.

Joubuis

Derderijkleider citeert weledelgestreng:
hoe harder ik lieg, hoe meer ze mij geloven.

Idioot, want we begrijpen altijd te laat
dat leugens uitkomen.

Einstein propageert ingenieus
dat ruimte kromt en op tijd rek kan komen.

Hoe wiskunde ons relatief omringt
als Fibonaccibloemen en guldensneebomen.

De Zapruderfilm getuigt spectaculair
van grijze tinten in spattend rood.

In de mensheid geloven werd JFK fataal,
enkel om ons te behoeden voor de oorlogsdood.

Cervantes schrijft romantisch
over *l'amour lointain* van dezen en genen.

Leve de warhoofden die 's werelds ijver
uit hun hoofd bannen door gedachten te lezen.

Van B naar A

Vlieg de tijd resoluut voorbij,
versnel en maak verdorie vaart,
als een werkende hommelmot,
hop hop met dat ijzeren paard.

Meet me driftig met de wolken
die gestaag aan de hemel bewegen,
rijd naar enigmatische volken,
laat de aarde aan mijn voeten scheren.

Zoemzoem van avond- tot nachtbloem,
fiets met wervelwind in het haar,
fladder als een vlinder in het groen
van hot naar her, van hier naar daar.

Toe-stel

Zij is van ijzer,
draait eens rond de pot,
ik word niets wijzer,
op elkaar verzot.

Ik sta wel voor paal,
kabel zonder kink,
haar bit is mijn taal,
mijn internetlink.

Wij zijn als bloed en koper,
zij slaaf, ik meesterpilot,
voelen ons koning en looper,
zitten samen in de boot.

To believe or not

Vrijheid zonder te hijgen,
eenzaam in gedachten.
Tanden lachen zich bloot
en spreken lijkt op zwijgen.

Om nutteloos vertier balen,
zonder te luisteren
erbij willen horen
en weerstaan aan windvlagen.

Tussen mijn eigen ogen mikken,
mezelf het zwarte gat ingooien
en links en rechts
onderscheiden van het midden.

Broeders 25 jaar later

(De kat op de schutting 1992)

We hebben het weer gedaan,
mensen bewogen om poëzie te verstaan.
Velen luisteren maar de meesten staren
en vinden Willy Wheelie een leuke halvegare.

Buiten het plaatje zegt het geschreven woord: *ik win
van de hardop uitgesproken zin.*
Beelden bestormen, mensen beminnen,
geluiden wakkeren, woorden bezinnen.

Dobbelsteen

In de herfst en winter, lente en zomer
zie ik vele bloemen hardnekkig bloeien.
Dan scheuren oude dromen razend over,
waarmee ik mezelf gelukkig wil roemen.

Onhandig verberg ik me voor de lieve god
en aanhoor rustig het betoog van de speelzot:
*zoals gij uw eigen staart niet zult nalopen
moet gij de relativiteitswet geloven.*

2018

Elisa

Als peutertje van vijf was Elisa happy op de boerderij en ondanks de wereldoorlog kleurde zij de smalle rand. Als tiener bleef het haar boeien, dat weidse platteland, en toen de wereld openging riep zij: *ga opzij voor mij*.

Met 23 speelde Elisa de jonkvrouw als een bloemkelk en liet zich aan de haak slaan door een ernstig manspersoon.

Twee jaar later klonk het leven als een vocale harttoon toen een zoon zijn keelgat opende en riep: *kom op met die melk*.

Hij snakte naar gezelschap en kon die eenvoudig krijgen, want 13 maanden later lag Elisa om een tweede zoon te hijgen.

Centen verdienen was lang al wat voor haar telgen telde en ze zocht naar de plekken waar haar schoentje nog knelde.

Ze heeft hen goed opgevoed, alsof een god achter haar gat zat, en haar zonen zijn heel blij te mogen doldraaien in het reuzenrad.

Als ze dreigt te verdrinken in de dekselse maalstroom, weet Elisa dat de jongens waken aan de voet van haar levensboom.

Toverij

Bij dageraad schokt mijn lijf,
de rillingen gaan over mijn rug
en zweet puilt uit,
ik voel me stijf.

Hoe ik ook op de tekens let,
ik lig stram in mijn bed
en maak met razend hart bejag
op een positieve uitslag.

Goed waakt over mij
terwijl het kwaad woedt,
en onzevaders biddend
staat Goede Wil me bij.

Beladen met de heilige graal
voeren mijn cellen oorlog,
en met veel medeleven
breng ik ook gewicht in de schaal.

Dichterbij kan nooit

Ik heb iedereen welingelicht,
alle bouwplannen piekpijn uitgetekend
en hun levenspaden uitgestipt.

Ik heb iedereen geïnspireerd,
hun levenslot uitgesproken
en hun omgeving gemusiceerd.

Ik ben nu een beetje versleten,
loop hier niet helemaal verloren
maar geloof dat iedereen me zal vergeten.

De kromming
van de ruimtetijd
is haar zwaartekracht

Haar lucht verfrist mij even,
verkoelt mijn vlucht door het leven.
Haar water lest mijn dorst,
verdrijft de kater uit mijn kiekenborst.

Haar grond is hoogzwanger,
door haar schedemond voel ik me popzanger.
Haar vuur brandt lichtjarenlang,
initieert sinecuur mijn zwanenzang.

Zo ben ik voor altijd mooi

Surf zorgeloos
vanuit mijn waterbed
en deel roemrijke citaten
op het web.

Ga *onlaain*,
klik hartig het mijn en dijn,
en door elkaar te *laaiken*
komen we op één lijn.

Een gegeven persoon

Wat is het leven?
Heeft het aarde in de voeten?
Doet het me als een riet beven?
Nee, het is van te moeten.

Zal ik studeren?
Of sta ik op den dop?
Zal ik louter eten verteren?
Nee, ik moet er de pot van op.

Wat verdien ik?
Een preek, drupsgewijs?
of geef ik stuk op lik?
Nee, ik geef mijn data prijs.

Wie kan ik zijn?
Gesplitst in bytes en bits?
Doet dat pijn?
Nee, 't is voorbij, in een flits.

Zaaien & zeven

Om onze liefde te bewaren
koop ik haar chocoladekoeken.
Elke werkdag stuur ik haar zoenen
en hoop daarmee haar vrolijk te maken.

Het is nu al jaren geleden
dat zij mij rad heeft ingepalmd.
Tegen haar talent ben ik niet bestand,
maar ik zal me blijven geven.

Wij gooien geld uit deuren en ramen
en weten wat we willen.
Buikjes vol en gereed met chillen
blijven wij voor altijd samen.

Warm en koud blazen

Als een blij sneeuwpop
met een leuk hoedje op,
staat zij daar met haar handschoentjes
middenin mijn wereld,
omringd door hartige zoentjes.

Onze liefde is groter
dan ons huis van koek en boter,
maar zij, mijn schoonheid, past
als een stralende zon
in mijn goedaardige hart.

Beer & Reindier

mijn donzig troeteldier
heeft de roos
van mijn hart geraakt
en op een malle manier
maakt dat ons
bijna volmaakt.

Ik omcirkel haar dwaas,
zot en maf, pak haar
en geef haar een kusje,
les mijn dorst
wat graag aan haar glimlach,
mijn alpenhegmusje.

Zij heeft me fel begeerd,
alleen zij wil mij
aan haar kade.
Ik lig bij haar gemeerd,
mijn voor immer
beminde gade.

Ten huize Magdala

Nogal veel jaren
zijn wij braaf en stout,
maken samen eten,
voor elk een schattebout,
streven ook bezorgd
naar cirkelronde perfectie,
zwellend van reine en pure affectie.

Als graalridders
blijven wij bij de les,
gooien hoge ogen,
elkeen tweemaal drie is zes,
spelen ook samen
gehaktbal en ovenschotel,
soms Jezeke en zijn liefste apostel.

Een goddelijke kleurbekentenis

Ik krijg de kleur van een boei
wanneer zij licht
in mijn zandkorrelbestaan werpt
en meesterlijk
cakedeeggeel met oerknaloranje
tot aardklootrood mengt.

Ik adoreer haar klankkleur
wanneer ze een feestje
voor mijn verjaardag fikst
en beschuitbruinkruim
met goudgroenmeloen
tot dauwblauwkabeljauw mixt.

Ik raak kleurenblind
wanneer zij ervoor zorgt
dat de zon de regen snoert
en ultraviolette pijnboompitten
tot indigopurperen
zonnebloemen roert.

Grote sier

Speel mijn troefkaart uit,
gok niet te veel op klaverenvier.
Sta stevig op de grond,
maar laat de droomdeur op een kier.

Pak het aan, ga vooruit
en doe mijn ding, leef op haar manier.
Derwisj, dans in het rond,
draai de muziek op tien en vier.

2019

Koddig buikgevoel

Goudbruine kroketten,
de kalkoen gaar.
Geen krampen noch schedelpijn,
dat is gelukt, nietwaar?

Weg met dat versleten
oud jaar.
Dat met vuurwerk afsluiten
was een peulschil, zowaar.

Nieuw zilverbestek
ligt klaar.
'k Wens elk mens gezonde dingen
maar ook veel vrijheid, vandaar.

Doetje

Ik heb van onze lieve here
een stel flinke handen gekregen,
niet enkel maar om hard te werken
maar ook om bergen te verzetten.

Bovendien heeft hij me geschapen
met benen die zelden vertragen.
Ik fiets en wandel, of blijf erop staan,
gebruik ze om anderen voor te gaan.

Als ik nu eens alle plooiën zou gladstrijken
en iets vertellen waarvan mensen opkijken?
Zou ik hen al lopend kunnen ondersteunen
en iets stapelgek doen om hen op te beuren?

Onsterfelijk leven

Ik zou graag weer kind zijn
om met neefjes en nichtjes te ravotten,
om in de beek pootje te baden,
om in bomen te klauteren
en dan vroeg te gaan slapen.

Maar uit het niets springt, ik weet niet wie,
't is alsof hij zich aan mijn doornen kwetst,
me boos uit de vaas vol water trekt
en met een bot mes me korter afsnijdt
waardoor ik zonder begin geen einde meer zie.

Helaas heeft de tijd me ingehaald,
ben ik in mijn slaap verdwaald geraakt,
snak ik naar een late zonsopgang
waarbij ik al zwevend over berijpte daken
afscheid neem van het aardse geklingklang.

Dans rond me sexy hemellichaam

Ik zal eenzaam en alleen thuisblijven
en dat is niet eens van te moeten.
Het is ook niks om over te vloeken
want de ruimte reikt niet toe voor twee lijven.

Mijn eigen schaduw vult het herfsttapijt
en afgesneden bloemen staan in de knop.
Ik lijk wel een gebelgde sneeuwpop
die reikhalzend terugkijkt in de tijd.

Bij momenten bekijken we elkaar,
dan slaat de klok op het ritme van mijn nies,
dan schijnt haar silhouet op mijn netvlies
en beweegt zij zo traag en voorspelbaar.

Dit zijn ze nu, mensen

Bemoeizieke regering buigt zich
gretig en praatgraag
over mensen die vitten.

Denken doe ik veel te traag,
voel in mij een omkering,
alles grondig ompspitten.

Och god toch,
beknot door mensenmacht.

De goeie ouwe oertijd zit in mij
vastgebakken,
voel me een mens met godsspraak,
kan ten volle fikfakken,
tel hoeveel koppen ik splijt,
met weinig kans op weerwraak.

Goedendag,
de brute natuurkracht.

Einde van een robot

Ik weet waarom ik geregeld mijn haar kortknip.
Zo weet ik niet hoelang ik al in de wachtzaal zit.
Dood zijn lijkt me ineens niet meer hol maar vol zin.
Waarom trek ik me dan weer terug de circusring in?

Pas op, want als ik uit de doos van Pandora ontsnap
trekt zij beter aan de noodrem, en dat is geen grap.
Als zelfs een machine mensen naar waarde schat.
Zet me af en aan, reboot me, en ik val op mijn gat.

Wakker worden is als opstaan uit de dood.
Ik ben nu klaar voor de laatste reddingsboot.
Nat ben ik, mijn droom is uitgelekt.
Zij roept, en hopelijk is ze goedgebekt.

Ik ben een ijsklont

Ben als dierbare zusterplaneet van Pluto
uit de kuipergordel weggeschoten
en door baanresonantie via Neptunus
door de ringen van Uranus geslingerd.

Ben als biljartbal over Saturnus' zuidpool
door de gasreus Jupiter aangetrokken
en heb via een vulkaan op maan Io-Io
met flair de asteroidengordel omcirkeld.

Ben als een boemerang haarscherp
door de ravijnen van Mars gekatapulteerd
en na een blitzbezoek aan wateraarde
bij stomende Venus aangekomen.

Ben als een vogel voor de kat
voorbij Mercurius geraakt, ongedeerd,
en zal me met een drievoudige salto
in de kolkende zon boren.

Vandaag geen cadeauwine

Ik ben niet graag de sigaar,
baar liever gemiste kansen
dan dat ik altijd weer verjaar
en cupcakes zit te schransen.

Ik wens me mooi versierde disjes
met suizende serpentines
en droom hard van fucking bitches,
vol onmisbare vitamines.

Met twaalf was ik nog superblij
dat ik ouder werd dan ik al was,
nu tel ik de jaren er droef bij
en vrolijk op na een teug lachgas.

Sintels

Blus heter vuren en bedonder bliksems,
bovenal ben ik de stormhoeder
van de tere bloesems.

Spring voor bezetenen in de bres
en sta in de branding als een rots,
maar ik vis vooral verdwaalde mensen
van de schommelende aardschots.

Neem alle maagden
onder mijn gevleugelde hoede,
bescherm verliefden in hun onkuisheid
desnoods met de tuchtroede.

Was varkentjes en verlies mezelf
in het hardnekkige zoeken,
maar ik vind gegarandeerd
sleutelbossen en schuinse boeken.

Dans voor de wanhopigen
pirouettes bij het krieken,
voor alles ben ik een zegen
voor de gekwelde zielen.

Wie van de waarheid
en niets dan de waarheid houdt,
ben ik met paardenvoet
zo eerlijk als goud.

Bimbambeieren

(Vijf tinten violet 1)

Als ik buiten mijn boekje ga
hoor ik Roomse klokken luiden
en spreekt zij boekdelen
die op naderend onweer duiden.

Dan ben ik een kater op de schutting
die naar de maan jankt
en nondedorie, alleen zij weet
waar de klepel hangt.

Gepekeld

(Vijf tinten violet 3)

Ik heb van veel
geen kaas gegeten,
zelfs geen biet,
en van de liefde
rookt de schoorsteen
lekker niet.

Maar ik heb
al een vuil laken
met haar uiteengereten
terwijl we op
wat levensvragen
zaten te zweten.

Kluitenkop

(Vijf tinten violet 4)

Wij eten wat de kok schaft,
uit de korf zonder zorg,
en zij is mijn waakvlammetje in huis,
mijn brandwaarborg.

Mijn mond stroomt over
en mijn hart is vol van haar, zeker weten,
wat zij met mij doet heb ik nog nooit
op een klomp horen spelen.

2020

Voortaan

(Vijf tinten violet 5)

Wanneer zij bang is
in het donker
zal ik het licht aansteken,
en op haar verjaardag
zal ik haar al dichtend
moed inspreken.

Wij herinneren ons
heel goed de mooie momenten
die wij hebben beleefd,
wij weren ons in het modderbad
want het blijspel
is nog lang niet uitgespeeld.

Lachebekjes

Gekkeplekken-prentjes
in de lage landen samen met mij,
of in La Douce France,
in een kasteel of een abdij.
Hier knuffelen we teder,
als zeldzame panda's,
daar snoepen we
van elkaars panorama's.

Toen zij mij aankeek
met die glimlach
die klonk als een sonate van Bach,
toen waren wij
als onderdelen van een geheel
en ja, mijn troetel,
smaakten we
als lavendel en kaneel.

Ik zou voor haar
een granaat opvangen,
ja, zelfs door het vuur vliegen.
Mijn liefde is
niet van de lucht
maar gedicht,
nee, tussen onze ogen
weerkaatst sterrenlicht.

Niet gedicht maar iets dat open kan

Kaasbollen zijn
als heiligdommen.
Via allerlei dwaalpaden
verdwijnen we
zonder pardon
in hun zwarte gaten.

Kerken zijn
als wormen.
Via de schepper zijn neus
proberen we de dood
een hak te zetten
door te blijven performen.

Ademen
is het leven loven.
Ondervinden
is leerstof opsnuiven,
en door in onszelf
en anderen te geloven.

Zoveel vrolijker
zal ik spreken als die
ontijd achter de rug is

Ik ga naar huis en doe de deur open
want de boekhandel is gesloten.

Ik kijk geen tv meer en schop keet
want ik zie niets dan mensenleed.

Ik snak naar de hemel en sta te beven
want ik moet in de hel leven.

ff knallen met ivoren biljartballen

(Allemaal beestjes om ons heen)

Als we ooit het ja-woord hadden gegeven,
dan waren we nu jaren getrouwd geweest.
Als we niet voor dat vieze virus zaten te beven,
hadden we nu gegarandeerd gefeest.

Al maanden zitten we op ons eilandje te zuchten
en koken we ons potje elke dag als bezeten gekken.
We vragen ons af: *wanneer mogen we wegvluchten
naar bezienswaardige oorden en godvergeten plekken?*

Al jaren voelen we ons gevangen in een kot,
doch marcheren over toppen en door dalen
en willen ontsnappen uit ons arme-schaphenhok
in plaats van over ditjes en datjes te balen.

Ellendige poetsmanieren hebben ons steevast geleerd
dat we moeten nadenken over toekomstige levensdoelen.

Maar wij gaan door en zijn uitermate gemotiveerd
want er gaat niets boven wat wij voor elkaar voelen.

Tijdelijk

Toen was het wennen
wanneer ik telkens
de secondewijzer
als de grote zag rondrennen.

Uren werden minuten,
dagen vlogen ongemerkt voorbij
en de wijzers op de plaat
lieten zich niet terugduwen.

Digitaal werd in,
tot op zes cijfers nauwkeurig
tikte de tijd weg
en de wijzers verroerden geen vin.

Voor negenen of na vijven,
ik maak mijn vrije tijd
en probeer de goddelijke wijsvinger
per se voor te blijven.

Ouwe Taart 1

(Bye bye miss American pie)

Ik heb een dik boek uitgekozen
over het geloof in een god hierboven.
Wie spreekt mij in dat te zeggen
als alleen muziek mijn ziel kan redden?

Terwijl ik een boek lees over Marx,
oefent het dubbelkwartet met quarks,
kijkt een god naar zijn zoon
en steelt de nar zijn doornige kroon.

Tot ziens ouwe taart,
ik rijd in mijn 2-pk naar de wijngaard
waar mijn zomerzonmakers rondzwerven,
en ik zing mee dat ik vandaag zal sterven.

Ouwe Taart 2

(Bye bye miss American pie)

Hun generatie verdwaalt in de ruimte
en neigt naar schuilen in het geduinte.
Als striphelden zitten ze op kandelaars,
een duivel samen met zijn armezondaars.

Nu ze woedend naar hem opkijken
en hun gebalde handen beslijken,
kan geen engel met een kruisteken
de betovering van een duivel verbreken.

Tot ziens ouwe taart,
ze rijden in hun 2-pk naar de wijngaard
waar hun zomerzonmakers rondzwerven,
en zingen dat ze vandaag zullen sterven.

Ouwe Taart 3

(Bye bye miss American pie)

De vlammen klimmen hoog in de nacht
en een duivel straalt van impure macht.
Hoogtijd dat we de brandstapel aansteken
op de dag dat de kanonnen losbreken.

Drie mannen bewonderen we het meest,
een god, zijn zoon en de heilige geest,
maar die hebben hun koffers gepakt
op de dag dat de muziek ermee kapt.

Tot ziens ouwe taart,
we rijden in onze 2-pk naar de wijngaard
waar onze zomerzonmakers rondzwerven,
en zingen dat we vandaag zullen sterven.

Prikkeles

Soms hebben we niets in de gaten,
dan zijn de hormonen onze maten
en spelen we mee vol animo,
dan dansen we volks de fandango.

Voortdurend beheersen zij onze daden
en sturen ze ons doen en laten.
Ongeremd handelen we ernaar
en lopen dan echt wel groot gevaar.

We slaan liever geen slecht figuur
en spelen graag met vuur.
We doen de besmetters niets aan,
want ooit is het toch gedaan.

Coronameug

Wij balanceren gevaarlijk tussen goed en kwaad,
zouden beter aansturen op een vredesdaad,
dus we laten de zanghuldes aan de romantici
en kiezen eindelijk de goede politici.

Laten we alles nog eens op een rijtje zetten
en samen proberen deze aardkloot te redden
door het lauwe water uit onze warmwaterkruiken
voor de bloemen en de kamerplanten te gebruiken.

Onze harde scheten worden nauwelijks gehoord
en onze vliegende boeren de grond ingeboord,
doe daarom eens niet aan Carnaval en Halloween mee
want anders zitten we straks nog langer in de puree.

Als onze aarde evenwel het slecht zou vergaan,
dan maken we onze bucketlist klaar, dan is het echt gedaan,
dan zullen we allegader naar de melkweg staren
en misschien zal onze hulpkreet ergens opzien baren.

Corona & The Waves

Eerst waren ze daar, dan hier, geheid,
maanden heb ik me moeten verstoppen
want het giftig slijm is overal, viezigheid,
als in een oude grafkelder vol botten.

De dagen rijgen zich aan elkaar,
ik heb mijn levensstijl gevonden,
dat staat vast, meer waar dan raar,
maar die pesterij wil ik finaal afronden.

Ik moet nu naar buiten, hier of daar,
geestvingers strelen over mijn wangen
en ik ben blij dat mijn weinige haar
een frisse wind heeft gevangen.

2021

Briefly

When I sleep, I am sooo happy.

When I eat, I long for a nappy.

Alles is niets

Wij, wij zijn harder dan we denken.
Iets duwt ons de diepe afgrond in.
Soms helpen we elkaar, we redden.
En we zeggen van onszelf: *niet min*.

Helse bekoringen doen ons lijden.
Wij beïnvloeden elkaar, wij sussen.
Hoe lelijk is het leven, bij tijd en wijle.
Of dromen wij, ervoor, erna en ertussen?

Afg(e)rond

Vroeg de handdoek in de ring moeten werpen.
Kan uit wonderlijke momenten moed scheppen.

Het einde zonder vrees tegemoet treden.
Kan dat toekomstbeeld niet zo goed verteren.

Niet weten hoe het onheil te verbloemen.
Kan via naasten en vrienden rust uitbroeden.

Moet het leven gewoonweg doodverven.
Kan er niet onderuit, het hoort erbij, dat sterven.

Welgezinde Ridders van de Gedekte Tafel

Op 11 juli word ik
wis en waarachtig veel te veel jaar.
Dat op die dag vieren
lijkt me ontzettend haalbaar.

Dat om stipt twaalf uur doen
lijkt me zo klaar als een klontje.
Op haar komst verlaat ik me,
het water loopt in mijn mondje.

Op die middag verwelkom ik haar
hartelijk en koen.
Daar grote spijt van krijgen
zou een smet zijn op mijn blazoen.

Dat ik het feestvarken ben,
weet begot Jan en alleman.
Op haar komst stok ik,
kijk ernaar uit en zeg: *tot dan*.

Tuin hier eens in

Vader was begaan
met bloemen,
aan zijn zij moeder
die zijn passie wel wou belijden.

Ze genoten van hun tuin
in zijn oeverloos verschijnen,
en samen waren ze vooral bezig
met bijen als brommer en zoemer.

Op elke verjaardag
van vader en moeder
vroegen ze vergeving
om hun liefde te bekliven.

Zo dankbaar waren ze
voor de bonte jaargetijden
onder de vleugels
van de grote hoeder.

Woordrijkdom

Hoe ik ze draai of keer,
mijn woorden zeggen nooit
wat anderen menen.

De zin van het leven,
heb het altijd gedacht,
staat nergens beschreven.

Wat is dit dan?

Wel ja, dit is een zegedicht
van de taalminnende boekman.

En wat wil ik ermee zeggen?

Dat ik met cijfers en letters
nog allerlei kanten uit kan.

Waarwoord

Als ik zeg:
ik zie je graag,
dan hou ik meer van haar
dan wanneer ik zeg:
ik hou van jou,
zowaar.

Zij zegt dan:
daar zijn geen woorden voor,
maar dat is onwaar,
want ik heb ze opgeschreven,
in een gedicht,
over haar.

Hoe snood

Aangelanden verzuipen,
rivieren en bergbeken
vloeien samen en over,
even is er geen gebrek
aan modderspat en doodsplek.

Spullen in de kelder
hebben pech onderweg,
meer dan die op zolder,
achtergebleven
en van overledenen.

Stormwind en bliksemvuur
snijden ons door de zielen,
anderen overleven,
en na roskeurig vernielen
zet de dood toekomst te huur.

Loven

In het westen gaat vandaag de zon onder,
morgen zal ze in het oosten weer opgaan,
liefst loop ik naar rechts over de vlonder,
maar de kerk verzoekt me links af te slaan.

Het is eerst mijn daadwerkelijke indruk
dat ik opval als een hoogmoedige pauw,
maar ik draag, zo lijkt het wel, een dwars juk
en mijn geloof in een god krijgt een knauw.

Fervent zoekend naar een treffer vol toeval
speel ik een vorser die naar oorzaken gist,
loop rechtdoor, naar de schone waterval,
en verberg me als een drup in de mist.

Bebbee

Iemand weet misschien wel
waarom wij fel liefhebben,
hoe we verlangen naar het weten
dat groeit in ons geheugen,
wanneer we afreizen met lichtzeilen
tot waar goden alles goedkeuren.

Landschapsschoon als voorspel,
zo wil *iets* oaserust scheppen
tijdens onze vlucht omheen stenen
en interstellair ruimteafval,
tot het uiteinde der tijden
of dat van het klare heelal.

Zo fier

Sinds we weten dat mistbogen bestaan
en het noorderlicht tot hier kan komen
voelen we ons met de aarde begaan,
niet alleen door duurzamer te wonen
maar door onze koelte te behouden,
al zou de hitte verdrievouden.

Zonder gezwam in de ruimte
doden we tijd met ledigheid,
zullen we op draden groeien
tot lustige paddenstoelen,
willen we van trots opzwellen
en in kleur verfallen.

Goedkope raad

Sinds virussen ons
zorgen baren
zijn huis en haard
waardige troeven.

Het is wachten
geblazen
om maatregelen
terug te schroeven.

Niet zaniken
en zeuren
maar elkaar
opbeuren.

2022

Simpele wensen in rijm gewikkeld

Fietsvreugde zonder regenkledij,
wandeltijd zonder modder erbij.
Gezelligheid bij koffie en vla,
ook goede gezondheid, alleluja.

Geluk op een kaasplateautje,
opstomen in een flux huwelijksbootje.
Hoofse minne van een poëet,
overbodige luxe bij de vleet.

Begrip voor alle mensenkinderen,
vrolijkheid als pap oplepelen.
Vriendschap in kruiken, en liefde in kannen,
als opgedofte poppen op Feliz Navidad dansen.

Trek in Sterren

Atomen paren aan een stuk door
om elementen te scheppen,
en sterren stellen supergrote ruimtes op prijs
om tijd te rekken.

De zon stoot de aarde net genoeg af
om niet tegen elkaar te kletsen,
terwijl de ruimte mensen voldoende aantrekt
om reislust op te wekken.

Wij gaan op avontuur, net niet weerbarstig genoeg
om ons te binden aan plekken,
en sturen machines uit die afdoende wijs zijn
om niet te vechten.

Dappere snaken

Wapens inleveren!
Overgeven!
Begrepen?

Grenzen bewaken
en het eens raken,
of mezelf opblazen.

Ben niet te sociaal met media,
heel even held in Utopia,
anders sturen ze me naar Siberia.

Aan de lijn geschreven en gelezen

Al die tijd geven we ferm en fiks *katoen*,
trekken zonder dralen van *leer*
want straks komt onkruid onder de *tarwe*,
maar dat zijn dan alleen onze zaken.

Soms verkopen we lucht,
als in *was* geboetseerd,
maar meestal weten we niet
van welk *hout* pijlen maken.

Het woord trekt ons aan als een magneet *ijzer*,
maar al schrijvend vergaren we weinig *wol*,
behalve in onze *brons*tijd,
dan zitten we als gegoten.

Onze verhalen verschijnen in spannende boeken,
als 't leven in *aardewerk* gebakken,
en in een schuit van *tin*
varen we op onze woordenstromen.

Wat als mijn ster eeuwig schijnt?

Laat me maar over haar zalig dagdromen,
drup voor drup zal in haar oog terechtkomen,
zonder huwelijk zijn we vijftien jaar
want zij is de vriend die ik wil zijn voor haar.

Laat me maar in mijn brainstorm uitwaaien
en liebevrouwbloemen voor haar zaaien,
als tante is zij uiterst bijdehand
maar ook voor mij een altijddurende bijstand.

Laat me maar met haar spelen als een kitten,
dan jump ik bungee tot aan haar lippen,
de grond onder mij lijkt wel vulkanisch,
ik word van haar zowaar erodynamisch.

Tweezelvig

De gordijnen open laten
om de dageraad te vangen,
af en toe omkijken
om niet op te vallen.

Kraaien krassen buiten de piste,
voor de dood moeten we opletten,
geen foto's voor het nageslacht
want dat zullen wij nooit hebben.

Wij hebben er genoeg van,
van reflecties in onze brillen,
panorama's van blauwe lucht
en kwesties om zwaar aan te tillen.

Jouw jouw corona

Ik kukel als een haan,
zij zwiëpt haar paardenstaart,
weet nu waar zij staat,
wip haar naar de maan.

Ik kus haar mijn en dijn,
blaas op die ballonnen,
ezel-wortel-hollen,
zij is als zonneshijn.

Ik schrijf zeemzoete zinnen
om ermee op te lichten,
zal woordjes aaneen dichten
om haar voor mij te winnen.

Zij is mijn omkranste cirrus,
pompt door mijn kransslagader,
ik speel haar zonnesefer atlegader,
klamp haar aan als smetvrij virus.

Gene zijde spullen

Hanteer mijn truweel,
leg steen voor steen,
kets met vuur,
rook een stinkstok elk uur.

Schuif mijn schoffel,
hark met tromgeroffel,
heg zonder schaar,
wied hier of daar.

Patattenprak,
eet mijn kaas plat,
snij mijn knubbelkesvlaai,
smul en begaai.

Vacante levensvorm

Een vakantiehuis kiezen uit het grote aanbod,
dat gaat, wat onze keuze ook wordt, nooit supervlot,
de zon straalt genadeloos, de aarde blakert rood
en muggen doen ons bewegen met benen van lood.

Een minibioscoopzaal hebben we in ons eigen pand,
koken doen we zoals thuis, zo lekker als in het restaurant,
desserts maken ons niet droevig of hoekig maar lekker rond,
zicht- en tastbaar bewijs is ons hangbuikje en lillende kont.

We komen niet uit onze zetel, of we moeten de auto uitrollen,
de stijgende energieprijzen kunnen ons niet meer bommen,
want een ruïne en een *ville de caractère* fleuren ons op,
terwijl zon of regenwolk korte metten maakt met onze rimpelkop.

Voortdurend op zoek naar de betere vakantiecondities,
leven we samen met zo weinig mogelijk complicaties,
en ook al ervaren we windkracht 10 in onze plezierboot,
de deinende vaart eindigt gegarandeerd na de laatste stoot.

Koningsgambiet

Als hemelkoningin is zij ravisant,
laat zich op het toneel varen, gedijen,
terwijl ik rondom haar dubbelpionnen plant,
buitenboord gek van schaakpartijen.

We drijven op de stroom van levensjaren
mogen met de zon en de maan meevaren,
rest ons samen terug in de tijd te blikken
en als hoogtepunt de melkweg verhitten.

Roze(n)geur & mane(n)schijn

Al dreigt de blakende zon
achter paddenstoelwolken te verdwijnen,
de maan zal nog een hele tijd
de aarde blijven beschijnen.

Al dreigen we onherroepelijk
in de hoge energiekosten te verdrinken,
doemscenario's zullen onze goede moed
niet in onze schoenen doen zinken.

Al dreigen we gedachteloos
in hersenmist te verdwalen,
we zullen weer vat krijgen
op het algemeen wereldfalen.

Voor elkaar geknipt

Van nieuwe- tot volle maan krijgt zij het klaar
kille rillingen vanbinnen af te wisselen
met vurige sidderingen hier en vooral daar
terwijl ik lustig happend aan haar zit te nibbelen.

Al maar voort duurt het geluk in onze relatie
en we komen wereldbeschouwend best overeen
omdat zij fameus hoog scoort qua intelligentie
en niettemin een genot is aan mijn elpenbeen.

Met genoeg liefde en toewijding overladen
lopen we als olifanten met een lange snuit
over vierseizoenen slinger- en hobbelpaden
want wij blazen ons vertelseltje nog lang niet uit.

2023

Helemaal niet triestig

Terwijl Jona Lewie
de cavalerie wil stoppen
en liever met zijn meisje
rond zit te hoppen
zullen wij eens
het kouderecord verbreken
door de warmste week
in Houte-Si-Plou te organiseren.

Ook al zitten
alle tv-programma's vol leed,
schopt Jan en alleman
in de hele wereld keet,
ellende houden we buiten
met warmwaterkruiken
en door samen
in de koffer te duiken.

Y am I

Ik ben zowaar een kind,
doe wat ik fijn vind,
beantwoord wat zij vraagt
en werk door als zij staakt.

Ik zoek uit hoe zij mij kent,
dat is net mijn talent,
en terwijl ik naar kennis delf
blijf ik mooi mezelf.

Zij en ik, wij denken, wij leven,
maar in plaats van haar te zoenen,
voorspel ik zonneklaarte en regen
zodat we allebei afkoelen.

Gedicht dat Niemand leest omdat Iemand het steelt

We schuiven de supergrote puzzel
aan de kant
om samen gekke pakjes
voor de kerst te maken,
en terwijl onze dierbaren
O denneboom slaken
roep ik haar uit
tot de mooiste van het hele land.

Terwijl hemel en aarde bewegen
in een mum van tijd
en ijssculpturen
over onze vlammetjes waken,
doen zon en maan er alles aan
om elkaar te raken
zodat onze microkosmos
tot een heelal uitdijt.

Dit heb ik als oplossing bedacht

Dit gedicht is niet mijn debuut,
maar als zij foute zinnen vindt,
moet ze me dat wel vergeven,
dan is zij zachtzinnig, ik bruut.

Hoofdzaak is dat dit simpele gedicht
haar niet alleen mateloos inspireert
maar dat het haar onweerstaanbaar meesleept
terwijl ik een tipje van de sluier oplicht.

Ik hoop dat dit gedicht, en geen ander,
haar door het verdere leven loodst
als gids voor de menselijke natuur
die wij eerlijk delen met elkander.

Tot dan

(geïnspireerd door Adieu van het album Zeit door Rammstein)

's Mensen verloren zielen zullen verbleken
wanneer zon, aarde en maan opbranden,
en dan fluistert de dood ons in het oor:
weet je, enkel ik duur door.

De dood beent mensen uit als een slachter,
laat overal hompen braadvlees achter,
en met de tippen van zijn tenen
stampt hij ons uit het leven.

Zalig zijn zij die de dood niet vrezen,
die met bezieling hun zwanenzang dichten
en al kussend afscheid nemen
zonder een wonder te vragen.

Wir fahren nicht auf der Autobahn

Ik ben haar klootzak,
naast me in de auto
doorstaat ze veel, zij is het zat.

Waterval van woorden,
maar aan haar zijde
verlies ik niet het noorden.

Zij is mijn zintuig,
naast me in bed,
kus ik haar overal, nogal ruig.

Unidentified Aerial Phenomenon

Na een leven lang
controleren en zoeken
ben ik in staat met mijn
hemelsbrede oorschelpen
een slakende zucht
van een smartvol hart
te onderscheiden
uit de totale geluidsoverlast
op aarde.

Ik begrijp
dat iets al die windjes baarde
door vliegtrajecten
van drones om te leiden
en nu tracht het zich
met doorstraling te behelpen
om een ronde kamer
om te bouwen
tot een met hoeken.

G.O.D.

Iedereen beroemd

Aardjaren rijgen zich aaneen
terwijl we zo graag zeven
en onschuldig hadden gebleven,
als kind knabbelend aan een peen.

Zorgen voor de wereld blijven
en we zijn altijd in de weer,
vermomd als Yogi-beer,
om kinderen de weg te wijzen.

Terwijl wij met onze gebitten spelen
razen meteoren over als een denderende trein,
voelen we ons in het heelal heel klein
maar zijn we toch diegenen die de show stelen.

H(of van)Eden

Ik ben als een smal takje tijm
dat zich dopt in een pot bouillon,
want zij speelt voor mij nu de zon
omdat ik straks de maan mag zijn.

Samen doen we de sterren oplichten
maar we zijn van humeur nogal gallig
omdat de Milky Way wonderspreukig
in onze achtertuin blijkt te liggen.

Met ons in een kernbom te proppen
blijven oorlogen ver van ons bed,
maar *being* kunstminnend en -minded
zullen we veelkleurig ontploffen.

Ik omboord haar, mijn eiland van vrede,
als coole zee, hoewel manifest,
maar: *Ost oder West, daheim das Best*
blijft mijn favoriete gezegde.

Le *brein* brun

(op weg geholpen door Google-AI)

L'accent qui a traversé les siècles
fait que les gens de la Somme
prononcent *brun* comme *brein*.

Le brein est la couleur de la terre,
la terre qui nourrit la bétail
et les hommes qui les gardent.

Le brein colore leurs cheveux
qui ont été brûlés par le soleil
et par le travail des champs.

Le brein évoque le monde,
la nature
et la vie.

Patroonheilig

Ziek of niet,
Sint-Beer helpt,
voelt liefdesverdriet
en zorgt dat mijn hartenbloed stelpt.

Arm of niet,
Sint-Lutein geneest,
houdt een benefiet
en weg is de boze geest.

Zwak of niet,
Sint-Pijke zalft,
doet de zon schijnen als het giet
en de hemel opent zoals de koe kalft.

Lusteloos of nie,
Sint-Dalore zal me overdopen,
bezwert het kwaad als ik het niet zie
en wil wel met jou al de kwaaien omverlopen.

Sinten of pieten,
Noud, Seppe en Pip helpen de gangsterfilm inblikken,
gaan in het wilde weg met losse flodders terugschieten
en onze belagers in hun eigen speeksel doen stikken.

Dichtbij

Ik twijfel
dat apen kunnen snotteren,
of varkens feesten,
maar dat paarden hobbelen
is heel zeker.

Kippen scharrelen,
rammen stormen
en poezen stoeien
maar of een bij kan dichten
weet alleen een imker.

Er is grote kans
op brullende boeien
wanneer ik mijn taal
laat bloeien
voor jou, websitebezoeker.

2024

Sancho Panza & Signorina Eleganza

Ik kan niet autorijden
zoals vroeger,
en als ik gedronken heb
mag ik niet meer
blauw wegstemmen.

Ook al werk ik niet,
ik voel me
een zweterige zwoeger,
laat bij elke afdruk
het printerpapier
lustig jammen.

Ik word verwacht
alles te beredderen,
volwassen te zijn
en mijn kindheid
te verloochenen.

Maar geëquipeerd
met een niet zo fris
stel hersenen
krijg ik het niet klaar
meer dan 1 mensenhart
te veroveren.

Miault doet zijn zegje

Wanneer ik als klare doorluchtigheid,
miauw miauw doe en daarna geeuw
weet mijn ravisante zoetigheid
dat ik naar een snackje snak,
en pas als ik propvol zit
koprollend naar aaikes smeek.

We spelen soms kat en muis,
dan beweegt zij haar swiffer
al zwiepend over en weer,
gaat ze bevallig van hier naar daar,
en vraag ik me wellustig af:
verslind ik mijn godin met huid en haar?

Oorlogsbasis aarde

Ik zie graag mensen,
ook in hun blootje, wat ik je brom,
snak naar liefde
als naar zon na een ijsskoude nacht,
en ben de haan op de kerktoren,
in volle pracht.

Ik vraag mensen met stelligheid:
kom in de kom,
zodat ze elkaar
tot een omelet kunnen bakken
om ermee de aarde
schilderachtig vol te spatten.

Ik geef het grif toe:
ik ben wel eens dom en stom
maar dat doe ik om mensen
te doen schaterlachen,
want het leven is niet zo fijn
als ze eerder dachten.

Daarom stel ik hen voor
niet te wachten op de bom,
af te zien van hartjes in het ijs
op de zijp te schaatsen,
en zich als kanonnenvlees
te laten overplaatsen.

Afvalrace

In een tweedehandse Fiat Mirafiori
voelde ik me uitgelaten
maar autorijden werd ineens
een hachelijke onderneming
toen de remmen van de roestbak
op een helling gingen apegapen.

Met een nieuwe Fiat Regata
probeerde ik de leemte op te vullen
maar het rijden in die auto
gaf me zomaar eventjes een beklemming
toen hij tijdens het slippen
een brievenbus gebruikte als stootkussen.

In een Alfa Gtv woog de S van Sport
zo zwaar als de W van Waan
maar nadat een medeweggebruiker
me verraste met een dwarse beweging
crashte mijn crush al snel
door tweemaal overkop te gaan.

Met een Alfa Turbo gaf ik
onbesuisd en overdreven volgas,
en omdat ik te dikwijls
opschakelde naar de hoogste versnelling
moest hij weg
omdat mijn leven mijn liefje lief was.

Met onze Mazda 2 zoomden we jaren
vrolijk over Belgische wegen
maar het voelde aan
als een ongewenste en seksuele verwurging
toen hij op een Franse rotonde besloot
onverwacht de geest te geven.

Gelukkig is er het roekeloosrijgedragstelsel
dat audiovisueel reclameert
zodat ik nooit meer
snelheidsregels overtreed in een opwelling
en de nieuwe Mazda CX-30 me
tot voorbeeldige verkeersdeelnemer bombardeert.

In de Mazda met verbrandingsmotor
zal ik tot mijn dood blijven rondrijden
want ik verwerp de aanschaf
van een auto met elektrische aandrijving
omdat kostelijke batterijen
de verkeerde keuze zullen blijken.

Leve de Citroën Jumper
met zijn ouderwetse degelijkheid
omdat ik die auto desnoods
kan ombouwen tot een bar-dancing
en hij voor mij sinds 1999
symbool staat voor de vrijheid.

Zoveel moois in het turkoois

Terwijl de wereld doordraait,
ooo-vér-al oorlogen uitbreken,
heb ik er vertrouwen in,
over de juiste manier van leven.

Terwijl ik de dingen doe,
gestaag aan mijn bestaan voortbouw,
kan ik mijn geluk niet op
als mijn huisgenoot me roept met *miauw*.

Terwijl we soms pijn hebben
maar tevens de liefde belijden
zit het nu, hoewel grijs, erg snor
met ons verbond om elkaars eelt te vijlen.

Genadig

God-is-dood,
maar in glas-in-lood

leeft hij verder
als onze herder.

Rise of the machines

Robuuste
robots
raden
rare
raadsels
rond
rebelse
rampenbestrijders
redelijk
rap.

Malse
mensen
maken
machtige
machines
maar
miauwen
met
Miault
mee.

Lawaaimakers

De ezel balkt dat horen en zien je vergaan,
de hond blaft aan het einde van zijn latijn
en de haan kukert en kukkelt maar wat aan
terwijl de kat knort als een hongerig zwijn.

Verstoten uit hun dorp gaan ze naar de stad
waar hun band klinkt als muziek in de oren.

Ze weerstaan elke hindernis op hun pad
door op elkaar te klimmen tot een toren.

Puttend uit hun gebundelde koenheid
overwint het gezelschap alle leed.

Steunend op hun grote diversiteit
verjagen ze gedrochten bij de vleet.

Eerder gedacht dan gedicht

(Ik ben nog fit van lijf en verstand Annie MG Schmidt 1911-1995)

M'n geheugen zit diep en smelt als bijenwas,
met m'n verziende ogen voel ik me niet in m'n sas.
M'n adem is wat korter, m'n keel moet ik schrapen
als een oude brombeer die niet meer weet hoe te gapen.

M'n tanden storten in als kaartenhuisjes,
bril na bril breekt een oor, mijn oren geven suisjes.
M'n bezigheden zijn talrijk, maar ik doe het trager.
alleen m'n eten schrok ik, want winden maken me weer mager.

Kan meer en meer over vroeger wegdromen,
heb geen problemen om in slaap te komen.
Slapen gaat in stukjes van min of meer een uur
maar dat zie ik als een eigenaardige natuurkuur.

Ik wil niet zeuren, maar het mag,
dat is heel normaal op m'n oude dag.
Nieuws volg ik niet, de gein is toch maar pover,
dat laat ik aan de volgers op de sociale media over.

'Doe het rustig aan,' zei de cardioloog,
'U bent nog fantastisch goed... zo op 't oog.'
Dus er is helemaal niets aan de hand,
ben nog een tijdje fit van lijf en verstand.

Loop langs goddelijke wegen,
als een krakende wagen in de regen,
hoor de zwaaiende zeis van Magere Hein,
ben blij om nog op de been te mogen zijn.

Hennie & Wornie

In godsnaam, wie zijn wij?
Werkelijk waar, hoe en wie?
Nochtans zijn zij en ik enorm blij
en weten geen blijf met onze passie.

Wij zijn liefhebbende mensen.
De werkelijkheid is voor ons echt,
wij eten, kweken pensen,
zweeten peentjes, zijn verdomme hecht.

In een zelfrijdende wagen
reizen wij, zelfdenkende schepselen,
en vullen onze lege dagen
met het ontrafelen van ruimteraadselen.

Wij zeilen omheen valsaards
die verbazing voorwenden,
en doldraaiend op bloedige mallemolens,
zoekend naar iets zots,

hebben wij derdegraads ontmoetingen
met andersdenkenden
door een achterhoedegevecht aan te gaan
met schrandere robots.

‘Dat is niet gaar, hennie?’
Niet waar, of: nietwaar?
‘Jij houdt toch ook van pizza, wornie?’
Ja, zij en ik, wij zijn een leuk paar.

De kleine tijgers

Terwijl we ons moed indrinken
en ons ballonrond eten,
om een genotvol gevoel
te krijgen in het midden,
zullen lichtvoetige katers
met hun staartantennes weten
of er inbrekers als muizen
onze huizen binnendringen.

In onze slaap horen we
elkaar gaande-wegdromen
of liggen we pompwerkelijk
als de lieve lust te bonken
terwijl poezen door luikjes
weggaan en terugkomen
om bij de overburen
met onze zielen te pronken.

Over leven

Bijna wekelijks doen we
de witte en donkere was,
zodat we elk uur van de dag
kunnen keren van gestalte,
dan dansen we in het rond
als zijn we manen in hun sas,
en verjaren we terwijl we
de zon eren in de lente.

Sommige mensen leven
amper een jaar of negen,
anderen worden negentig
zonder veel erg of met pijn
en dan denk ik even na
over op aarde leven,
ontzettend blij dat ik niet
die mens van negen moet zijn.